

— Все друго е, господинъ подпоручикъ, когато жена влѣзе въ една кѣща. Друго е.

Той се отпуща ту на единия, ту на другия си кракъ, нѣкакъ свѣнливо се усмихва и въ погледа му се чете въпросътъ: „Нѣма ли да позволите да поприказваме по-надълго върху тая тема?“

Вратата въ антрето се отваря, нахлу вѣтъръ, и изведнѣжъ по-високо и по-ясно се чу ревътъ на морето. Нѣкой излѣзе навънъ, но бързо се повърна и не успѣ да затвори вратата. Погледнахъ презъ прозореца: това бѣше рибарьтъ, подгоненъ отъ кучетата. Ханджаръ бѣше се спрѣлъ на прага и лаеше сърдито, вѣтърътъ обръщаше ушитѣ му, изправяше дългата му козина, и отъ това той изглеждаше още по-наеженъ и страшенъ.

Отъ поста излѣзе годеницата и безстрашно тръгна навънъ. Искяхъ да извикамъ на войниците, но видѣхъ, че кучето замлъкна и завъртѣ опашка. Момичето излѣзе, хвърли нѣщо и на връщане дори се реши да помилва тоя страшенъ звѣръ. Всичко това ме зачуди много: Ханджаръ бѣ свирепъ и зло куче и мжно се привързваше къмъ когото и да е. Калинъ сѣщо наблюдаваше тая сцена.

— И кучетата нищо не й думатъ, — каза той.

По-късно разказахъ тая случка на опълченеца Адамовъ. Той бѣше възрастень човѣкъ, имаше голѣма житейска опитность, и азъ оби-